

før. Jeg lærte også, at det var dér, Dubcek blev født, ham, der fik sat gang i revolutionen i 1968, men det varede jo ikke længe, før den blev slået ned af Sovjet igen. Det var spændende at være i et land, der for en måned siden blev optaget i EU og for en måned siden i NATO, for uanset – stort set – politisk overbevisning, gamle kommunister og demokrater og venstrefløjsfolk osv., så brændte de alle sammen for noget; de brændte nemlig, fordi de nu havde fået friheden, og der var ikke grænser for, hvor meget de takkede os, uanset om det var danskere, nordmænd, islændinge, amerikanere eller englændere, for det, vi havde gjort under den kolde krig. De fortalte, hvordan de havde stået i Bratislava og havde kunnet kigge lige over Donau til Østrig og havde set lysene, hvordan de havde kunnet se til Ungarn og havde set pigtrådshegnene, muren, landminerne, hundene og grænsesoldaterne. Og de havde higet efter at få deres frihed.

Og hvorfor siger jeg så alt det? Jo, fordi jeg kommer til at tænke på, at nu har jeg kendt hr. Villy Søvndal og også SF i så mange år, og jeg sad og spekulerede på, om der i de der ca. 30 år nogen sinde har været en eneste gang, man har fået ret i en sikkerhedspolitisk eller udenrigspolitisk vurdering. Jeg tænker tilbage på 1970'erne og 1980'erne. Hr. Villy Søvndal og hans forgængere kæmpede for, at vi skulle svække det danske forsvar, at vi skulle svække NATO, vi skulle være følgagtige på en række områder over for Warszawapagten, kommunismen og Sovjet, vi skulle kalde Østersøen for fredens hav på trods af, at de eneste krigsskibe, der sejlede derude, var de 80 sovjetiske undervandsbåde, det var deres krydsere, der var atombevæbnede osv. Alt det argumenterede man for.

Og igen, ligesom jeg sagde for en halv time siden: Hvis man dengang havde fået ret, hvis vi danskere og andre NATO-lande havde fulgt den holdning, så havde Bratislava og slovakkerne ikke været frie i dag, så havde de ikke haft nogen at takke, jeg havde ikke været dernede, og det havde jeg nok overlevet, men slovakkerne havde stadig væk været et besat land underkastet diktaturet.

Kl. 15.05

Det er det, vi nu er medvirkende til med de 532 danske soldater, og det er derfor med glæde og stolthed, at jeg og Det Konservative Folkeparti siger: Vi følger op på det, FN har tigget og bedt os om i resolution 1511, hvor de indtrængende beder alle nationer – og det hører SF vel også med til som en del af en nation – sende mi-

litære bidrag til at genopbygge demokratiet i Irak. Hvad siger SF som sædvanlig? De træffer den forkerte beslutning og siger: Vi vil ikke være med, lad dem sejle deres egen sø.

Så jeg savner lidt følelse og lidt engagement for de irakere, der også godt vil opleve friheden, ligesom slovakkerne har gjort.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal bare spørge: Hvorfor accepterede hr. Helge Adam Møller, at østeuropæerne i så mange år var undertrykt? Hvorfor gjorde man ikke som i Irak og sendte militæret? Turde man ikke?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Man havde tabt den krig.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Helge Adam Møllers interesse for at bekæmpe diktaturer stopper åbenbart på det tidspunkt, hvor det bliver farligt for en selv for alvor. Jeg forstår godt, at man ikke bekæmpede diktaturet i Østeuropa ved hjælp af militærmagt. Jeg forstår godt, at man valgte en anden metode, en metode, som bl.a. førte til, at befolkningerne selv gjorde op med det.

Det er den metode, som nogle af os har anbefalet i Irak. Den virkede i Østeuropa. Det er en langsommere metode. Til gengæld er det også en mere stabil metode, fordi det betyder, at befolkningen er med, og at man ikke behøver at installere besættelsestropper med alle de konsekvenser, vi ser nu.

For det er jo det, der er resultatet af hr. Helge Adam Møllers metode, hvor der ikke har været tale om, at den irakiske befolkning har gjort op med deres egne undertrykkere, men hvor de i stedet har fået en amerikansk besættelse med medansvar fra Danmark og hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Må jeg minde om, at hver gang der var nogle i det gamle Østeuropa, der gjorde oprør, folkelig opstand mod kommunismen, mod Sovjet, mod deres diktatorer, så blev det slået ned med ufatteligt hård militær magt: Østberlin i 1953, Ungarn i 1956, Tjekkoslovakiet i 1968, og sådan kan vi blive ved og blive ved og blive ved.